

Hur känns det efter tusen sidor Trollius?

Några ord från den avgående Trolliusredaktören

Med Trollius första nummer rivstartade dalabotaniken i maj 1986. I backspegeln kan man se hur sällskapetets verksamhet redan från början låg i startgroparna. Här talas om både den nya landskapsfloran och om hotartsprojektet. Med artiklar om levermossor, klotgräs och ormbunkar och med reportage om skogsbrandsdynamik, hotade lavar och växtrapportering slog Trollius nummer ett an en ton som skulle bära seklet ut. Uppenbart fyllde tidningen ett tomrum; istället för ett introvert medlemsblad fick vi en tidskrift som i sig lockade folk till DABS, på den tiden ännu en botanikgrupp inom länsförbundet av SNF.

Att få ha upplevt denna turbulenta tid som redaktör är starkt. För en gammal fältbiolog har det inneburit att ha fått sitta i masttoppen på en nyss tungt stampande skuta, just då seglen har fyllts med starka medvindar. Vindar som har fatt de nyss hägrande drömmarnas stränder att plötsligt kännas uppnåeliga. Att vissa av dem snart åter har lösts upp som hägringar förtar inte den känsla av stilla berusning som genombläddrandet av gamla Trolliusnummer alltid väcker.

Även om Trollius aldrig har nått ut i de större strömfårorna och orkanbältena, så har ändå den trogna lilla läsekretsen varit en mycket lyhörd, kunnig, aktiv och kräsen krets, spridd långt utanför Dalarnas rämärken. De höga krav man som redaktör har känt har långt ifrån bara kommit inifrån. Tvärtom har den största tillfredsställelsen stått i att ha fått erkänsla från både bondstugor och akademier. För den enskilde läsaren har kanske inte tidskriftens breda verkan framgått. Många referenser i avhandlingar och facklitteratur vittnar dock om att Trollius nagelfars flitigt ute längs forskningsfronterna. Inte minst våra återkommande listor över sommarens fynd har utfällts som kartprickar i såväl "Moster" som Flora Nordica och Atlas Flora Europaea. Detta kan låta som självberöm. Men i arbetet med Trollius är redaktören främst ett öga och en svängande, pejlande nål. Artiklarnas substans har oftast uppstått långt från redaktionen. Att ha antagit utmaningen att kanalisera den botaniska kunskap och nyfikenhet som finns i landskapet har varit ett äventyr som förvisso kostat arbete, men som även skänkt insikter, engagemang och en vässad penna. Den huvudsakliga energikällan en redaktör behöver är nyfikenheten. Många dörrar väntar ännu på att öppnas, och bortom dem väntar ännu fler. Ju mer den nyfikne upptäcker, desto mer inser han att det återstår att upptäcka.

Då jag nu efter 25 Trollius och 1052 sidor drar mig ur selen, är det därför inte av brist på nyfikenhet. Dörrar som delvis ligger bortom en Trolliusredaktörs domäner väntar (jo, de finns faktiskt). Visst hade det varit skönt att kunna överlämna arbetet till en ny entusiastisk redaktör. Men den drömmen är till förväxling lik drömmen om den egna entusiasmen. Missförstå mig nu rätt, kära läsare. Nyfikenhet är en bra sak, men utan att legeras med erfarenhet och engagemang kan den inte åstadkomma bestående ting. Och medan den kunskap som nyfikenheten erövrar sjunker till botten och bildar en grund, så förblir entusiasmen en rastlös Tagel, som när som helst kan flytta söderut.

Därför hoppas jag nu innerligt att det tjugoförsta seklets Trollius skall få seglen i ordning snart nog. För botanikens tusen vindar längtar efter att få fylla dem. Och Trollius' trogna läsekrets har innerligt förtjänat en fortsatt spännande seglats.

Tomas Ljung

P. S. "Moster" är det numera spridda namnet på Mossberg-Stenberg-Ericssons flora.

DS.

